

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година III.

февруарий, 1928.

Книга 5.

Н. п. Филиповъ.

Два свѣта.

(Разказъ).

Когато Мичо Пилищаря потегли отъ ковачницата за дома съ поправеното колело и го затърколи по неравния калдаръмъ на църковната улица, пладня бѣ вече отдавна минала. Отъ силната жегѣ камънитѣ се бѣха напекли и парѣха като нагорещена пещъ боситѣ крака на Мича. Той подскачаше и, почти тичаше, следъ колелото, което се улюляваше, поваляше се ту на една, ту на друга страна и дигаше шумъ безъ особена нужда. Мичо се сърдѣше и караше подире му.

— Върви право де! Какво се улюлявашъ такова, като пияно? Видѣ тука широкъ калдаръмъ, та си се заиграло такова. Бре ще те държа и гоня до дупка. Баремъ тебе мога да карамъ у пжтъ!

Колелото пакъ си вървѣше по своему, както си знаеше.

Мичо можеше да го дигне като овца на рамото и да го занесе право дома, както бѣ го отнесълъ въ ковачницата сутринъта. Имаше, обаче, една много важна причина, която, въ сжщностъ, бѣ и решаваща, за да не направи това. Следъ изпитата съ ковача половинъ кило „скоросмъртница“ за черпня, не се нае да направи това, отъ страхъ да не се случи нѣщо по неравнитѣ калдаръми, и затуй предпочете да подкара колелото предъ себе. Той го тикаше, насочваше, изправяше на всѣка крачка и отъ това все повече се дразнѣше и псуваше, колкото и както умѣеше.

Мичо бѣ къмъ 65-та си година, кжсичъкъ, сухъ, но изпеченъ раможничъкъ селянинъ, съ запазени сили, работенъ и изправенъ въ всѣко отношение — и предъ Бога въ църквата, и предъ